

Но ние, децата, наричахме хумба всѣко тъмно мѣсто, ако и да не е като другитѣ хумби подѣ земята. Стигаше да навѣва страхъ и ужасъ, щомъ се надникне въ него.

Такава хумба имаше въ нашето училище. Тя се намираше подѣ стълбището на нашата класна стая. А това стълбище водѣше за друга стая надѣ нея. Долу бѣхме ние, ученицитѣ отѣ второ отдѣление, а горе — ученицитѣ отѣ трето. Въ хумбата училищниятѣ слуга държеше презѣ лѣтото печкитѣ. Презѣ зимата тя оставаше съвсемѣ праздна. Той спущаше до самитѣ врата само метлата, фараща и парцалитѣ за миене. Вратата на хумбата не се заключваше, и ние често надниквахме въ нея, за да си отдрѣпнемѣ главитѣ въ уплаха. Отѣ мрака вѣше сжщиятѣ тоя хладъ на другитѣ хумби, и ни удряше право въ лицето сжщата тая влага. И, макарѣ да бѣше въ нашата класна стая, ние се плашихме отѣ нея. Учителитѣ знаеха това, и често ни се заканваха да ни затворятѣ вжтре, ако не мируваме. Но никога не изпълняваха заканата си.

Ала еднажѣ и това стана. Въ трето отдѣление имаше едно много буйно момче. Наричахме го Казака. Кръстили го бѣхме така, защото отѣ родителитѣ си знаехме, че презѣ руско-турската война — войната за нашето освобождение — най-храбри били казацитѣ, най-буйни и най-лични. Високи и едри, тѣ се носѣли на сжщо тѣй едри коне. На лѣвата имѣ страна висѣла дълга сабя, а съ дѣсната си ржка придържали високѣ маждракѣ, закрепенѣ съ каишка на крака имѣ. Съ тоя маждракѣ тѣ можели да набучатѣ човѣка и да го прехвърлятѣ далеко задѣ главата си.

Такъвѣ храбрецѣ за насѣ бѣше и другарьтѣ ни. По-високѣ отѣ всички въ тѣхното трето отдѣление, сжщо тѣй русѣ, като казацитѣ, той бѣше най-голѣмиятѣ немирникѣ въ цѣлото ни училище. Но немирствата му не бѣха, да кажешѣ, нѣкакѣ си особено пакостни. Тѣ бѣха по-